

РЕШЕНИЕ

№ 1701

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20221100510400 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК

С решение № 20053490 от 17.08.2022 год., постановено по гр.дело № 9676/2021 г. на СРС, I Г.К., 68 състав, е отхвърлен изцяло, като неоснователен предявения от ЗД“Е.“ АД, ЕИК *****, гр.София, бул.“****”, против ЗК“Л.И.“АД, ЕИК *****, гр.София, бул.“****”, установителен иск по чл.422 ГПК във връзка с чл.415, ал.1 ГПК във връзка с чл.411, изр.2 КЗ за установяване със сила на присъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца сумата 415,63 лв./ четиристотин и петнадесет лева, и шестдесет и три стотинки/, представляващи неплатената от длъжника част от платеното от дружеството- заявител застрахователно обезщетение/ цялото в размер на 2989,11 лв./ по щета № 0500824893/ 02.01.2020 г. по риск „Каско на МПС“ за имуществените вреди на застрахования автомобил с рег.№ *****, собственост на „Р.Л. Б.“ ЕООД, причинени при реализираното на 02.01.2020 г. пътно-транспортно произшествие в гр.София по вина на водача на автомобил с рег.№ *****, който към датата на ПТП-то е бил обект на застраховка „Гражданска отговорност“ при дружеството -длъжник, заедно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на заявлението по чл.410 ГПК- 01.09.2020 г. до окончателното й

изплащане, за което е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по заповедното гр.дело № 41657/2020 г. по описа на СРС, 68 състав. С решението на съда е осъдено ЗД“Е.“ АД, ЕИК *****, гр.София, бул.“*****, да заплати на ЗК“Л.И.“АД, ЕИК *****, гр.София, бул.“*****, следните суми: 150 лв./ сто и петдесет лева/, представляващи направени от ответника разноси по настоящото исково производство-платения депозит за съдебна авто- техническа експертиза/ чл.78, ал.3 ГПК/; 50 лв./ петдесет лева/, представляващи полагащо се на ответника юрисконсултско възнаграждение за настоящото исково производство/ чл.78, ал.8 ГПК във връзка с чл.78, ал.3 ГПК/ и 50 лева/ петдесет лева/, представляващи полагащо се на ответника юрисконсултско възнаграждение за заповедното производство по гр.дело № 41657/ 2020 г. по описа на СРС, 68 състав/ т.12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

Срещу решението на СРС, 68 с-в е постъпила въззивна жалба от „З.Д. Е.“АД, гр.София, подадена чрез юрк.К. Н., с искане същото да бъде отменено изцяло и вместо него да бъде постановено решение, с което предявения установителен иск да бъде уважен изцяло, като основателен и доказан. В жалбата се излагат доводи, че решението е неправилно и необосновано, като постановено в нарушение на материалноправните и процесуалноправните разпоредби на закона. Претендира присъждане на направени разноси по делото.

Въззиваемата страна- ответник З.К. „Л.И.“ АД, гр.София, чрез процесуалния си представител юрк.К.М. оспорва жалбата, по съображения подробно изложени в депозирания по делото писмен отговор по чл.263, ал.1 от ГПК. Моли жалбата като неоснователна да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение - потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направени разноси по делото.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и е допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и **правилно**, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за неоснователност на предявения от ищеца „З.Д. Е.“ АД, гр.София, срещу ответника

З.К. „Л.И.“ АД, гр.София, по реда на чл.422, ал.1 от ГПК положителен установителен иск с правно основание чл.411 от КЗ за дължимост на сумата от 415,63 лв. Решението е постановено при спазване на съдопроизводствените правила и материалния закон. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на въззивника-ответник във връзка с неговата правилност. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в обжалвания съдебен акт констатации **/чл.272 ГПК/**. В обжалвания съдебен акт са изложени конкретни и ясни мотиви по отношение разкриване действителното правно положение между страните и разрешаването на правния спор. Противно на изложеното във въззивната жалба изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства. Доводите в жалбата са общи, а по същество са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Съдът приема за изцяло неоснователни изложените от ищеца основни доводи във въззивната жалба за допуснати от първоинстанционният съд съществени процесуални нарушения при постановяване на обжалваното решение. От друга страна, съдът намира, че доводите в жалбата за допуснати процесуални нарушения от СРС са без значение към законосъобразността на обжалваното решение. Въззивната инстанция е такава по същество на спора, а не е контролно-отменителна, поради което ирелевантни са процесуални нарушения, които не водят до нищожност или недопустимост на обжалваното решение. Съдът приема, че доводите изложени в жалбата за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, биха били основание за допускане на изрично посочени от страната доказателства пред въззивната инстанция, в случай на направено искане за събирането им на основание

чл.266 от ГПК. В случая доказателствено искане е направено с въззивната жалба, но същото с определение постановено публично съдебно заседание на 22.02.2024 г. е оставено без уважение, като неоснователно по съображения изложени в мотивите на същото. С оглед на което доводите на ищеца за допуснати съществени процесуални нарушения от СРС, изложени в депозираната от него въззивна жалба се явяват неоснователни. Съдът приема, че в настоящия случай при постановяване на обжалваното първоинстанционно решение не е допуснато от първоинстанционният съд нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

На следващо място, като неоснователни следва да се преценят основните доводи на ищеца, изложени във въззивната жалба за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционният съд при изготвяне на доклада по делото по чл.146 от ГПК, довели до неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Противно на изложеното във въззивната жалба в случая не е допуснато процесуално нарушение от СРС, 68 с-в на разпоредбата на чл.146, ал.2 от ГПК. От тази правна норма възниква задължение за съда само да указва на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства, но съдът не е адресат на задължение да се произнася предварително в хода на производството по доказателствената стойност на представени доказателства, съответно какви факти се установяват или не се установяват посредством тях и в тази връзка да дава указания на страната, носеща тежестта на доказване. Преценката на доказателствата се извършва в мотивите към решението на съда /чл.236, ал.2 ГПК/. В конкретния случай правилно е разпределена доказателствената тежест в изготвения от СРС доклад по чл.146, ал.2 ГПК. С оглед задължението на съда да съдейства на страните за изясняване на делото от фактическа страна, съобразно чл.146 от ГПК първоинстанционният съд следва да изготви доклад по делото, в който да посочи как се разпределя доказателствената тежест за твърдяните факти и за кои от тях не се сочат доказателства, за да могат страните да предприемат съответните процесуални действия, включително да посочат нови доказателства. От този момент настъпва преклузията за страните да твърдят нови обстоятелства и да сочат нови доказателства, след като не са налице условията по чл.147 от ГПК. В настоящия случай първоинстанционният съд е изпълнил задълженията си по чл.146, ал.1 и ал.2 от ГПК - изложил е обстоятелствата, от които произтичат претендираните права и задължения, дал е правна квалификация на спорното право, посочил е с оглед становището на страните, че няма факти относно които страните са заявили, че не спорят, както и кои обстоятелства подлежат на доказване, разпределил е доказателствената тежест между страните и им е указал за кои твърдяни от тях факти не сочат доказателства. При това положение в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване всички факти и обстоятелства, на които основава исковата си претенция. От друга страна съдът не може и не е длъжен да посочва на страните какви доказателства да представят. Неговото задължение -

съгласно чл.146, ал.1, т.5 от ГПК - е да посочи "как се разпределя доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти". Подлежащите на установяване факти са тези, които са спорни по делото. В случая - излагайки тезите на двете страни - в изготвения от него доклад - съдът ги е очертал и е предоставил възможност - в съответствие с нормата на чл.146, ал.2 от ГПК - на всяка една от страните да вземе становище и да предприеме тези процесуални действия, които счита за необходими. Независимо от засиленото служебно начало - не може да се очаква от съда да взема предварително отношение по съществото на спора /още във фазата на събиране на доказателства/, упътвайки страните какво трябва още да представят, за да приеме за доказани твърденията им. На следващо място, задължението на съда по чл.146, ал.2 от ГПК да указва на страните за кои от твърденията от нея факти не сочи доказателства е налице само в случаите, в които страната изобщо не сочи доказателство за даден правнорелевантен факт, но не и в случаите, когато страната сочи и представя писмени доказателства, които обаче преценени съобразно доказателствената сила на писмените доказателства по чл.178 от ГПК не установяват в съответствие с разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК факта, за който са ангажирани. Съдът няма вменено по закон задължение да указва на страната какви конкретни доказателства следва да представи, за да установи твърденията от нея факти и обстоятелства, на които основава исковата си претенция. Противното би означавало да бъде нарушено диспозитивното начало в гражданския процес, което би довело до опорочаване на принципа равнопоставеност на страните в съдебното производство. По изложените съображения въззивният съд счита, че СРС при разглеждане на спора, с който е бил сезиран, не е допуснал процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на страната.

На следващо място, като неоснователни следва да се преценят и доводите за неправилност на обжалваното решение. Противно на изложеното във въззивната жалба обжалваното решение е правилно и обосновано. Неоснователни са изложените доводи във въззивната жалба във връзка със събраните по делото доказателства и приетите за установени с тях обстоятелства от първата съдебна инстанция. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства.

С оглед на изложеното и поради съвпадане на приетите от двете инстанции изводи, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а обжалваното с нея решение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено изцяло на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По отношение на разноските за въззивното производство.

С оглед изхода на спора на въззивника- ищец не се следват разноски за настоящата въззивна инстанция. С оглед изхода на спора на основание чл.273 от ГПК във вр. с чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК на въззиваемата страна- ответник следва да се присъдят своевременно поисканите и дължими разноски за юрисконсултско

възнаграждение за въззивната инстанция. Искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на въззиваемата страна- ответник съдът намира за основателно. Досежно размера на дължимото юрисконсултско възнаграждение на въззиваемата страна - ответник, съдът намира, че към момента на постановяване на настоящия съдебен акт, е в сила изменение на разпоредбата на чл.78 ал.8 от ГПК /ДВ бр.8/24.01.17 г./ Според новата редакция на текста, която настоящата въззивна инстанция, с оглед висящността на делото, следва да съобрази, размерът на възнаграждението, което следва да се присъди, когато юридическо лице е било защитавано от юрисконсулт, се определя от съда и не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело определен по реда на чл.37 от ЗПП. И тъй като чл.37 от ЗПП препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ, в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.25, ал.1 от Наредбата, като дължимото от въззивника- ищец в полза на въззиваемата страна- ответник юрисконсултско възнаграждение следва да се определи от съда в размер на сумата от 50 лв. за въззивната инстанция.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В с-в,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20053490 от 17.08.2022 год., постановено по гр.дело № 9676/2021 г. на СРС, I Г.К., 68 състав.

ОСЪЖДА „З.Д. Е.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“*****

, да заплати на З.К. „Л.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“*****, на основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 50 лв. /петдесет лева/, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски /юрисконсултско възнаграждение/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по арг. на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____